

[Dorte Bennedsen]

at komme med et forslag om støtte til repatriering. Det tog, tror jeg, tre år, men lad os så sige to et halvt, så er jeg i hvert fald på den sikre side, hvor der ikke skete en snus. Vi spurgte, og vi spurgte, og vi spurgte den konservative justitsminister, og han blev ved med at sige: Det er nok ikke mig, det er socialministeren.

Så er det korrekt, at der kom en åbningstale, hvor der blev foreslået en repatrieringsordning; man ville fremsætte forslag om det, blev der sagt. Det nåede nu aldrig nogen sinde frem til Folketingets bord. Man havde faktisk på det tidspunkt haft tre år, hvor man ikke gjorde noget; man foretog sig ikke en snus.

Elisabeth Arnold (RV):

Med et stort flertal vedtog Folketinget i efteråret 1992 loven om midlertidig opholdstilladelse for flygtninge fra det tidligere Jugoslavien. Vi var alle klar over, at det var et eksperiment. Det var første gang, vi indførte den type opholdstilladelser i Danmark, og vi gjorde det med åbne øjne. Vi gjorde det efter anbefaling fra UNHCR, altså fra FN's Flygtningehøjkommissariat, og vi gjorde det i fuld bevidsthed om, at på et eller andet tidspunkt skulle vi tage stilling til, om de pågældende flygtnings asylsager skulle behandles eller ej. Vi indbyggede i loven en 2-års-grænse for, hvor lang tid man kunne fastfryse de pågældende asylsøgers sagsbehandling. Det stemte et stort flertal her i Folketinget for.

Det Radikale Venstre holder fast i den lovgivning. Det ville være pynteligt, om alle de partier, der dengang stemte for loven, gjorde det samme.

Flere andre europæiske lande foretog det samme eksperiment. Det kan læses i den redegørelse, som indenrigsministeren fremlagde for godt en uge siden. Flere lande har haft forskellige erfaringer med den midlertidige lovgivning, og ingen har fundet den helt rigtige model endnu. Vi må alle indrømme, at her er vi ude på et område, som skal finde sin form i årene, der kommer.

Nu er der så gået et par år, siden vi vedtog loven. De erfaringer, vi har fået med hensyn til indkvarteringsmulighederne og udfoldelsesmulighederne for de flygtninge, som er i landet, har været både gode og dårlige. Det gode har været, at der har været en udtalt vilje i be-

folkningen til at tage imod de jugoslaviske flygtninge. Det er jo rigtigt, som hr. Peter Due-toft sagde, at der ikke er nogen, der er i tvivl om, at de folk er flygtet fra urimelige, umenneskelige, tragiske forhold, fra udrensninger, fra forhold, som vi ikke troede kunne findes i vores del af verden.

Så de gode erfaringer har været, at der har været vilje til at hjælpe. Der er blevet oprettet talrige støtteforeninger blandt lokalbefolkningen i forbindelse med flygtningecentrene, og vi har været i stand til at tage imod forholdsvis mange flygtninge fra det tidligere Jugoslavien. Det synes jeg vi som nation skal være godt tilfredse med.

De dårlige erfaringer har været, at jo længe tid personer er tvunget til at opholde sig på meget, meget små arealer, stuvede meget tæt sammen og uden nogen muligheder for at foretage sig ret meget meningsfyldt, jo større bliver konflikterne, jo større bliver de menneskelige tab, og jo mere føleligt bliver tabet af de rettigheder, som de ville have haft, hvis de var indkvarteret under andre forhold eller var under den almindelige asyllovgivning.

Disse erfaringer er faktisk indhøstet af samtlige de lande, som har indført lovgivning om midlertidig opholdstilladelse, og UNHCR, altså stadig FN's Flygtningehøjkommissariat, har da også sagt, at det er betænkeligt, at de rettigheder, som midlertidige flygtninge har, i stedet større grad afspejler en forskel i forhold til dem, de ville have haft, hvis de havde været i den almindelige asylsagsbehandling.

Derfor står vi fast ved, at loven skal gennemføres, loven skal efterleves, som det var intentionen for to år siden, og vi har overhovedet ikke nogen bekymringer ved at starte asylsagsbehandlingerne, når de første to år er gået, efter at de pågældende personer kom til Danmark, efter at loven trådte i kraft.

Der blev spurgt, om vi kan sige, hvor mange der vil få asyl, og hvor mange der ikke vil få asyl. Det er ikke os her i Folketinget, der bestemmer, hvem der skal have asyl, og hvem der ikke skal have asyl. Det gør de myndigheder, til hvem vi her i Folketinget har overladt at behandle de pågældende sager. Det ligger i Direktoratet for Udlændinge, i Flygtningenævnet og i de forretningsgange, vi har afstukket for dem.